

I

HUISREGELS

Benjamin Krendler is vrij. Door onzekerheid geplaagd kan ik deze woorden in ieder geval in vertrouwen opschrijven. Hoewel hij zelf zelden sprak, weet ik dat hij het zou beamen. Ik zag iedere dag dat zijn leven een last voor hem was. Zelfs wanneer hij zich leek te ontspannen, in de bibliotheek van Storm Lake, aan de eettafel bij het keuren van de wijn, de steeds zeldzamere momenten die hij op het terras doorbracht, werd hij beheerst door de angst om gezien te worden. Ik heb hem nooit gevraagd naar de oorzaak van die angst. In de twintig jaar dat ik voor hem zorgde had ik daar alle gelegenheid toe en ik acht het zelfs waarschijnlijk dat hij me een verklaring zou hebben gegeven. Het daadwerkelijke stellen van de vraag was echter niet meer dan een vage toekomstige kwestie, als een plan dat je uitstelt omdat de uitvoering ervan te veel werk vergt. Kortom, ik heb zijn bestaan altijd geaccepteerd zoals het was. Ik heb geknikt en ik heb voor kennisgeving aangenomen. Ik deed mijn werk. Dat maakt mij wellicht een goede verzorger, maar het maakt me zeker geen goed mens.

Vanwaar ik zit, in de hoekkamer aan de achterkant van het huis, kijk ik uit op het besneeuwde terras. Het wit wordt slechts hier en daar doorbroken door de Griekse y-sporen van vogelpootjes. Daarachter het meer. Het is hier stil. In dat opzicht verschilt het nauwelijks van de tijd dat hier twee mensen woonden. Ik besef hoe ironisch dat is. Voor zover men wist

woonde er altijd maar één persoon op Storm Lake.

Ik sta op uit mijn stoel, schuif het raam omhoog en adem diep in. De januarilucht prikkelt mijn neus. De geur van sneeuw. Als ik wil kan ik mijn jas en overschoenen aantrekken, das omdoen en muts opzetten, mijn handen diep in mijn zakken steken en gaan lopen. Het bevroren meer oversteken, de bossen in, richting het noorden, Canada.

Niemand zou me missen. Misschien dat Chester Young van de slagerij in het centrum na een paar weken zou opmerken dat ik al een tijdje niet langs ben geweest. En Elsa Hunter, het meisje van boekhandel Scribbler's, die mij altijd aankeek met een blik die me deed denken dat zij mijn gevoelens beter kende dan ikzelf.

Ik weet niet of ik me bevrijd of gevangen moet voelen. Ik had niet gedacht dat ik deze overwegingen ooit zou hoeven maken. Gedurende mijn diensttijd heb ik nooit in dergelijke termen over mijn emoties nagedacht. Het lijkt of de afwezigheid van Benjamin in mij een nieuw besef van mijzelf heeft gewekt. Het duurde een paar weken voor het werkelijk tot me doordrong dat ik niet meer iedere ochtend om halfnegen hoefde op te staan. Er was immers nog maar één mond te voeden, één paar kleren te verschonen. Nadat ik 's avonds de tafel had afgeruimd, ging ik automatisch naar de bibliotheek met op een dienblad een glas cognac. Het ging zelfs nog zo ver dat ik het glas op het kleedje zette, de stoel wat dichterbij de haard schoof en het kussen nog wat extra opschudde voordat ik mijn vergissing bemerkte. Gevangen in gewoonte.

Ik weet niet precies waarom ik dit schrijf. Ik heb dit nooit eerder gedaan, heb er nooit eerder de tijd voor gehad. Wellicht heeft het te maken met dat 'nieuwe besef van mijzelf'. Nu Benjamin er niet meer is, voel ik mij opeens gedwongen

mijn eigen gevoelens en gedachten te analyseren. En omdat ik gewend ben systematisch te werk te gaan, is het opschrijven van mijn belevenissen op Storm Lake de meest voor de hand liggende methode. Ik koester geen enkele illusie dat de woorden op papier de malende gedachten uit het hoofd zullen verdrijven, maar tot het verhaal voltooid is kan ik ze op zijn minst in een soort van gareel dwingen.

Eén ding staat wat mij betreft buiten kijf: de oorzaak van Benjamins neergang ben ik. Ik stel me voor dat Benjamin deze overweging resoluut van de hand zou wijzen. Maar net zomin als ik hem naar zijn redenen heb gevraagd, heb ik hem in dat laatste jaar gedwongen de situatie door te lichten. Had ik dat wel gedaan, dan zou hij met mij tot dezelfde conclusie zijn gekomen. Ik ben degene die verantwoordelijk is. Het verslechteren van zijn gezondheid, het einde van de rust: dat alles is mijn schuld alleen, want ik was verantwoordelijk voor het werven van de huisvriend.

Het huis Storm Lake ligt niet aan een meer. Het grote water dat als een grillige rorschachttest op de kaart staat, is met typisch noordoostelijk gevoel voor understatement een 'pond' genoemd. Voor hen die niet belast zijn met genen uit Maine, is het een volwaardig meer. Behalve aan de kant van het huis omzoomd door bomen, op het breedste punt iets minder dan een kilometer in doorsnede, en bovenal stil, zeer stil en zeer afgelegen. Dat was de voornaamste reden dat de oorspronkelijke bewoner er niet lang heeft gewoond en eveneens waarom het huis ideaal was voor Benjamin Krendler.

Mij werd verteld dat Storm Lake aan het begin van de twin-

tigste eeuw was gebouwd in opdracht van een houtvester. De man had, zoals zovelen in zijn professie in die tijd, in korte tijd een enorm fortuin verdiend en besloten dat hij, net als de Rockefeller's en de Vanderbilts, een 'cottage' diende te willen. Gezien in het licht van zijn uit de kluiten gewassen voorbeelden was het resultaat opvallend bescheiden.

Ook opmerkelijk was de verfijnde smaak die de opdrachtgever aan de dag legde. Het woord houtvester associeer ik onmiddellijk met een uit ronde stammen en ruwe beplanking opgetrokken jachthut met een veranda. Maar nee, de architect van Storm Lake diende een Engels landhuis te reproduceren uit de tweede helft van de negentiende eeuw.

Ik weet te weinig van stromingen in de architectuur om te kunnen spreken van een geslaagde imitatie. Feit is dat de streng symmetrische opbouw van zijn exterieur het huis een ernstige en, hoewel ik besef dat dit oordeel voortkomt uit een zekere trots, standvastige uitstraling geeft. De muren zijn opgetrokken uit roodbruine baksteen, de ramen omlijst met witgeschilderd hout. Twee schoorstenen flankeren het donkergrijze dak. Een zwarte lantaarn aan weerszijden van de zware dubbele voordeur, verzonken in een portiek uit hetzelfde hout als de vensters.

Een huis dat traditie en orde uitstraalt. Althans, vanbuiten gezien. Eenmaal binnen is van rechtlijnigheid weinig te merken. Het is haast niet voor te stellen dat binnen en buiten het product zijn van de geest van één man. Inmiddels ben ik aan de innerlijke excentriciteit van het huis gewend, maar in mijn begintijd leverde het regelmatig problemen op. Met name in het eerste jaar liet ik mij veelvuldig en onaangenaam verrassen door ongelijkheden in vloeren, zelfs in dezelfde ruimte; trapjes van twee of drie treden die de toegang tot een kamer

bemoelijkten; fraai afgewerkte maar schijnbaar nutteloze lage balustrades die gingen in tweeën splitsten; het absurd lage plafond in de keuken; een raam in de zijgevel waarvan ik pas na twee uur zoeken de bijbehorende kamer kon vinden; en daaraan gelieerd talloze door mij bijgenaamde bijzetkamertjes, die vreemde happen namen uit het oppervlak van grotere ruimten.

Daarom is het exacte aantal volwaardige kamers niet precies te benoemen. Ik houd het op vijftien: drie grote slaapkamers, drie kleine (een daarvan, op de eerste verdieping, was de mijne), drie badkamers, de zolder, de eetkamer, de keuken, de bijkeuken, de salon, de bibliotheek.

Het beheren en schoonmaken van een huis van een dergelijke omvang vereiste een strak wekelijks schema waarvan niet diende te worden afgeweken. Op een gemiddelde werkdag stond ik op om halfnegen en bereidde in de keuken mijn eigen ontbijt en dat van Benjamin. Ik haalde de post aan het eind van de oprijlaan en las de krant terwijl ik mijn boterham at. Daarna, om halftien, serveerde ik Benjamin zijn ontbijt. Alle maaltijden werden opgediend in de eetkamer of de bibliotheek, de enige vertrekken in het huis zonder ramen. In de beginperiode wilde Benjamin nog wel eens in de salon eten, en stond hij zelfs toe dat ik de gordijnen opende, maar later was dat niet meer bespreekbaar.

Vervolgens werkte ik tot het middaguur aan het schoonmaken van de kamers. Met de klok mee was mijn methode. Op de maandagochtend begon ik op de begane grond met een van de bijzetkamertjes. Woensdag tegen de middag had ik het gehele gelijkvloers gedaan, en op vrijdagochtend legde ik de laatste hand aan de slaapkamer op het noorden.

Dit was overigens mijn favoriete kamer. Niet alleen omdat

deze zich op een hoek bevond en daarom vanuit twee ramen uitzicht bood op het meer, maar vooral omdat het de enige van de drie grote slaapkamers was die nooit werd gebruikt. Alles was er continu in gereedheid om een gast te ontvangen: schoon linnen op het bed, schone handdoek en badjas in de kast, verzorgingsartikelen voor dames en heren in de kleine aangrenzende badkamer. Maar buiten die vreemde week waarover ik later zal spreken, heeft er in onze tijd nooit iemand gelogeed.

In de middag, na de lunch, werd mijn aandacht in beslag genomen door verschillende klussen, variërend van groot tot klein: het poetsen van zilver, het afstoffen van boeken in de bibliotheek, het hakken van hout voor de open haard, kleine reparaties in en om het huis.

Het lastigste moment van de week kwam op de vrijdagmiddag, als ik de vijfenveertig kilometer naar de stad reed om boodschappen te doen.

Een deel van het probleem lag in de kwantiteit. Daar ik officieel de enige bewoner was van Storm Lake moest ik het doen voorkomen alsof ik inkopen deed voor één persoon. Ik omzeilde dat goeddeels door mezelf een bescheidener eetpatroon op te leggen. Daardoor wist ik mijn inkopen zodanig te structureren dat ik geen onnodige aandacht trok. Nu was het in die omgeving moeilijk te peilen wanneer iemand wel of geen aandacht trok. De weinige inwoners van de stad met wie ik regelmatig contact had, lieten nooit iets blijken. In mijn beginjaren interpreteerde ik dit nog als beleefdheid. Er werden geen vragen gesteld, omdat de bakker, de slager en de caissières in de supermarkt vonden dat mijn zaken mijn zaken waren. Als ze al opmerkten dat ik meer verbruikte dan de gemiddelde vrijgezel, hielden ze die gedachte voor zich. Maar naarmate de

jaren verstreken, met name in het laatste jaar op Storm Lake, begon ik te vermoeden dat er iets anders lag achter hun stilte. Ik kreeg hoe langer hoe meer het gevoel dat ik niet alleen hen aan het peilen was, maar zij ook mij.

Na een aperitief in de bibliotheek, rond halfzes, volgde om zeven uur het diner. Dit was lange tijd het hoogtepunt van Benjamins dag en in zekere zin ook van de mijne. Het voelde als een beloning te zien hoezeer hij genoot van het avondeten. Hij hield van ieder onderdeel van de maaltijd, niet alleen van een goed bereid gerecht; de rangschikking van het eetgerei, het gestreken linnen, het knusse licht van de kandelaars (want zelfs al had Storm Lake allang elektriciteit, Benjamin stond erop het diner bij kaarslicht te gebruiken). In de eerste jaren kleepte hij zich om voor hij aan tafel ging. En nooit wilde hij van tevoren horen wat er op het menu stond: ironisch genoeg lag een groot deel van het genot in de verrassing. Deze details vormden voor hem net zo'n essentieel onderdeel van de maaltijd als het eten zelf. De regels en etiquette rondom het diner leken een bevestiging van de orde en regelmaat die zijn leven beheersten.

Terwijl ik de afwas deed, trok hij zich meestal terug in de bibliotheek. Wanneer ik mij om negen uur in de bibliotheek meldde en vroeg of ik hem nog ergens mee van dienst kon zijn, schudde hij stevast het hoofd. Waarop we elkaar goedenavond wensten en ik me terugtrok in mijn kamer. Behalve uiteraard op de avonden dat de huisvriend kwam.

Er is een speciaal soort alertheid voor nodig om onzichtbaar te zijn zonder op te vallen. Ik deed alles met mate. Ik gaf aan liefdadigheid, maar niet te veel. Ik steunde plaatselijke initia-

tieven, maar zeker niet alles. Ik heb dit nooit zeker geweten, maar ik denk graag dat men mij als prettig gestoord beschouwde, eigengereid en teruggetrokken. Welk beeld men ook van mij had, mijn privacy werd over het algemeen gerespecteerd. De weinige keren dat er mensen aan de deur kwamen, verkopers of Jehova's getuigen, werden ze vriendelijk en geduldig te woord gestaan, maar nooit lang. De chaos van het laatste jaar buiten beschouwing gelaten, was er een periode van achttien jaar waarin Benjamin Krendler onopmerkelijk en onopgemerkt zijn leven leidde. Toch verliet ik het huis nooit zonder enige onrust.

Slechts één keer bleek die onrust gerechtvaardigd.

Tussen het opschrijven van die zin en deze zaten zeker tien minuten waarin ik die uitspraak op waarheid testte. Maar ik kon me inderdaad maar één incident voor de geest halen.

Het was eind december in ons zesde jaar. Ik had voorgesteld een traditioneel Amerikaans kerstdiner te maken. Mijn enthousiasme werd aanzienlijk op de proef gesteld door lange wachttijden en schuifelende rijen. Supermarkt, slager, slijterij. Bovendien hadden de weergoden besloten flinke hoeveelheden sneeuw boven Maine uit te storten. Ik had Benjamin gezegd dat ik niet langer dan twee uur weg zou zijn, het werden er vier.

Met slippende banden en blokkerende remmen reed ik over de laan naar het huis. De oprijlaan naar Storm Lake was meer een karrenspoor dan een weg, door overhangende bomen in permanente schemer gehuld. Het gammele hek aan het begin van het pad, dat uitkwam op een parallelweg die naar de provinciale weg leidde, hield de meeste nieuwsgierigen op een afstand. Er stond echter geen bord met 'verboden toegang'. Ik meende dat een verbod eerder nieuwsgierigheid dan respect afdwong.

De achterkant van de wagen gleed een aantal keer heen en weer voor ik hem veilig aan de zijkant parkeerde. Ik zette de motor af en stapte uit, waarbij ik me direct aan het portier moest vastklampen om niet uit te glijden. Voorzichtig schuifelend liep ik om de wagen heen. Ik boog me voorover om de achterklep te openen toen ik het zag. Een beweging, bij het huis. De gladheid tijdelijk vergetend deed ik twee stappen naar achteren en liet mijn blik langs de gevel gaan. De sneeuw viel onverminderd hevig. Daar was de beweging opnieuw. Het leek of er vanuit een raam op de eerste verdieping naar mij werd gezwaaid. Ik kneep de ogen toe en beschermde ze met een hand tegen de sneeuw.

Het was een wapperend gordijn. Toen ik dichterbij kwam zag ik dat het raam niet openstond, wat ook al vreemd zou zijn, maar dat de ruit was ingegooid. Ik ademde diep in en rende naar de voordeur. Ik voelde mijn hart kloppen in iedere vierkante centimeter van mijn lichaam. Ik durfde niet te bedenken wat ik zou kunnen aantreffen. Ik durfde niet te roepen, bang voor de aanwezigheid van een buitenstaander. Als een onbekende het huis was binnengedrongen, hoefde dat nog niet te betekenen dat Benjamin gezien was. Het roepen van een naam zou daarom alleen maar verdacht zijn. Hallo, riep ik dus maar, hallo. Geen reactie. Ik rende de gang in, aan weerskanten deuren openend. Ik trof niets dan verlaten kamers aan. Door de keuken, de eetkamer, de salon, terug naar de centrale gang, de trap op.

In de kamer aan de voorzijde trof ik inderdaad een gebroken ruit. Glasscherven en sneeuwvlokken op de houten vloer. Een oude linnenkast in de hoek was deels bestoven. Midden in de kamer lag een halve baksteen. Verstijfd bleef ik in de deuropening staan. Even was ik ervan overtuigd dat ik hem achter de

deur zou aantreffen, dodelijk bloedend uit een wond aan zijn hoofd. Maar er was geen bloed en de kamer was leeg. Ik wilde naar het raam lopen om de schade te inspecteren toen iets aan het stuk steen mijn aandacht trok. Wat ik eerst voor een dun laagje sneeuw had gehouden, bleek een vel papier dat met touw om de steen was gebonden. Met trillende vingers, angst en kou in gelijke mate, trok ik het touw los en vouwde de brief open. Het was kort en cru, laat ik het daarbij houden. Het was geschreven in groot onregelmatig schrift, een simpele loze belediging.

Daar lag mijn zorg niet. Ik liet het briefje achter en rende de gang op. Ondanks mijn groeiende paniek wilde ik nog steeds niet zijn naam gebruiken. Hallo! Hallo! roepend rende ik de trap op naar de tweede verdieping. Ik wilde de eerste deur aan mijn linkerhand openen toen een afwijking verderop in de gang mijn aandacht trok. De haak om het zolderluik te openen bungelde aan het plafond. Ik liep erop af. Ik greep de stok met beide handen en trok hem naar beneden; de zoldertrap ontvouwde zich aan mijn voeten. Terwijl ik de trap beklom, bedacht ik hoe slecht we waren voorbereid op eventuele potentijkers, zo overduidelijk was het dat iemand zijn toevlucht had gezocht tot de zolder.

Ik vond hem in een hoek, achter een kast, bedekt met een stoflagen dat van een piano was getrokken, klappertandend. Ik weet nog hoe hard mijn voetstappen klonken onder dat lage donkere dak. Hier was stilte vereist, maar zelfs mijn ademhaling was luid. Ik sprak hem aan. Hij trok de hoes strakker om zich heen. Ik kwam dichterbij. Een haast kinderlijke ellende veranderde zijn gezicht in een masker. Heel zacht sprak ik zijn naam.

‘Ze zijn weg,’ zei ik. Het leken de juiste woorden. ‘Ik heb het hele huis doorzocht, en het terras. Er was niemand.’

Het incident met de ingegooide ruit bleek eenmalig. Hoewel ik onverminderd alert was, vervaagde de herinnering aan het voorval tot het uiteindelijk niet meer was dan een mentaal snapshot.

Maar we waren nooit echt veilig en het is louter toeval dat de problemen zich niet eerder aandienden. Achteraf kan ik onze gezamenlijke jaren op Storm Lake dan ook niet anders betitelen dan zelfbedrog. Wat ik het meest verbazingwekkend vind, is dat ik pas in het laatste jaar vraagtekens begon te plaatsen bij de hoogst instabiele aard van de situatie.

Ik weet nog precies wanneer dit begon. Het was een vrijdagmiddag in september, ongeveer twee weken na het overlijden van de voorlaatste huisvriend. Benjamin had nog niet het officiële sein gegeven voor het zoeken naar een opvolger. Ik had het grootste deel van mijn taken voor die dag erop zitten en voelde me ongedurig.

Ik meldde me bij hem af. Zoals gebruikelijk zat hij in de bibliotheek, een groot in leer gebonden boek op de lessenaar voor zich. Ik zei dat ik ervoor zou zorgen niet langer dan twee uur weg te blijven. Hij gaf alleen een knikje om aan te geven dat hij me gehoord had.

Een halfuur later parkeerde ik de jeep voor de openbare bibliotheek. De dame bij de uitleenbalie gaf me een dunne glimlach. Ik groette terug. Ik was niet op zoek naar een bepaald boek of zelfs een bepaald onderwerp. Het was simpelweg prettig om tussen de schappen te dolen, hier en daar een band van de plank te trekken, te bladeren. Aan een tafel zat een hoogbejaarde heer met een loep in de hand een krant te lezen. Verderop keek een figuur, schijnbaar een kloon van de krantlezer,

afkeurend in een groot boekwerk dat eruitzag als een medische encyclopedie. De man zag me kijken en draaide me met een ruk de rug toe, maar niet voordat ik een glimp van herkenning in zijn ogen had gezien.

Ik passeerde een groep tafels met computers. Zonder nadenken schoof ik een stoel naar achteren en bestudeerde het scherm. Mijn ervaring met computers beperkte zich tot het uiterste minimum. De belangrijkste ontwikkelingen op dit gebied hadden zich tijdens mijn dienstperiode op Storm Lake voorgedaan en zodoende had ik weinig tijd of gelegenheid gehad mij erin te verdiepen. Ik liet mij instrueren door een buitengewoon vriendelijke medewerkster – ik vermoedde dat ze mij ietwat sneu vond in mijn onkunde – die mij met een paar eenvoudige klikken met de muis liet zien hoe je informatie kon vergaren.

‘Kijk,’ zei ze en tikte ‘Storm Lake’ in een wit kader. Ik had me niet aan haar voorgesteld en voor ze de woorden intikte, had ze er geen blijk van gegeven te weten wie ik was. Binnen enkele seconden verscheen een kaart van de Verenigde Staten in beeld. Langzaam werd ingezoomd op het noordoosten. Ik keek toe met groeiende verbazing.

Het meisje wees naar het scherm. ‘Kijk,’ zei ze, ‘daar staat je huis.’

Mijn verbazing veranderde in ontzetting. Het was geen kaart waar we naar keken, maar een beeld vanuit de lucht, gemaakt door een satelliet. Ik zag het meer, een donkerblauwe vlek omringd door bomen. Aan de zuidoostelijke kant van het meer was een grote groene uitsparing, met midden in die uitsparing een grijs en witte rechthoek. Het huis. Een levende plattegrond.

Ik bedankte haar voor de hulp. Wellicht dat ze iets in mijn

gezicht had gezien, want ze vroeg of ik me wel goed voelde. Voor ik kon antwoorden kondigde ze aan een glas water voor me te halen. Terwijl het klikken van haar naaldhakken langzaam vervaagde, bekeek ik het plaatje op het beeldscherm. Ietwat onbeholpen probeerde ik het huis nog dichterbij te brengen. Ik bracht mijn gezicht tot vlak voor het scherm. Mijn verbeelding voegde kleine sluipende figuren aan het beeld toe: vandalen die van mijn afwezigheid gebruikmaakten om ruiten in te gooien, wellicht zelfs in te breken. Dat ik niemand zag bracht geen opluchting. Ik schrok toen het meisje een glas water mijn blikveld in schoof.

Op dat moment begon bij mij een acuut besef te leven. Het was een krankzinnig toeval dat er achttien jaar waren verstreken zonder onoverkomelijke problemen. Het moest misgaan. In al die jaren had ik mij geen illusies gemaakt: ik wist dat we in een eierschaal leefden. Maar tot dan toe was dat een abstract besef geweest, zonder dat de implicaties ervan tot mij doordrongen. Het was te vergelijken met mijn concept van de dood toen ik nog jong was. Ik wist dat het bestond, maar pas op het moment dat ik me realiseerde dat het ook op mij van toepassing was, begon ik het te vrezen.

Voordat ik het verhaal van de laatste huisvriend uiteen zal zetten, wil ik nog een klein gesprek aanhalen, ongeveer twee weken na mijn bezoek aan de bibliotheek. Ik had er met geen woord over gesproken. Misschien dat de spookbeelden in mijn hoofd daardoor de kans hadden gekregen om te groeien. Let wel, op geen enkel front waren er tekenen van gevaar. Maar toch achtte ik het noodzakelijk mijn onrust met hem te delen. Als Benjamin zijn leven op Storm Lake op dezelfde wijze wenste voort te zetten, dienden er aanpassingen te worden gedaan. En het afschaffen van de huisvriend leek

me daarin een essentiële stap. De huisvriend bracht onnodige risico's met zich mee. Het was gevaarlijk naïef te veronderstellen dat die malle traditie probleemloos kon worden voortgezet.

Op een zaterdagavond trok ik de stoute schoenen aan. Ik zette zijn cognac op de smalle hoge bijzettafel aan zijn rechterhand en bleef staan. Ik kuchte.

Hij keek op uit zijn boek. 'Kan ik iets voor je doen, Jonas?'

Ik deed mijn verhaal.

Hij liet zijn boek in zijn schoot vallen en keek mij aan. Voor ieder ander zou het een nietszeggende blik zijn. Echter, ik las grote delen van zijn reactie er direct aan af. *Je hebt waarschijnlijk gelijk* en *Geen sprake van* waren allemaal in die blik besloten.

Hij zei echter: 'Wie gaat mij dan voortaan college geven? Jij?'

Daar wisten wij allebei het antwoord op, dus ik zweeg. Ik stond op het punt mij terug te trekken toen hij naar het papier reikte dat hij als boekenlegger gebruikte. Ik pakte het van hem aan en las de tekst. Het was de advertentie voor het werven van een nieuwe huisvriend. Ik bedankte hem en wenste hem een goede avond.

Dit was mijn rol. Jonas Balsam, heer van Storm Lake, in opdracht van de staat Maine beheerder van het huis en alle omliggende gronden, vrijgezel en vrijwel wereldvreemd, autodidact en leergierig, maar helaas te mensenschuw om zich in te schrijven bij universiteit of avondschool. Hoewel 'rol' na verloop van jaren niet meer de juiste term was. In het dagelijks le-